

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: A. Ch.**, nar. „X“, státní příslušnost Ruská federace, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 41, Podbořany, zastoupeným Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. evropským advokátem, se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, P.O. Box 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2016, č.j. OAM-73/LE-LE05-LE05-PS-2016, Ev.č. „X“,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8.6.2016, č.j. OAM-73/LE-LE05-LE05-PS-2016, Ev.č. „X“, se **pro nezákonnost ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2016, č.j. OAM-73/LE-LE05-LE05-PS-2016, Ev.č. „X“, kterým bylo rozhodnuto, že je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců s tím, že ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 10.10.2016.

Žalobce v první řadě namítal, že v rámci posouzení, zda žalobce splňuje podmínky pro zajištění podle § 46a zákona o azylu, se musí správní orgán zabývat tím, zda je žalobce tzv. zranitelnou osobou ve smyslu § 46a odst. 3 zákona o azylu. V případě, že se o zranitelnou osobu jedná, může být rozhodnuto o jeho zajištění, pouze pokud je starší 18 let a porušil opakovaně závažným způsobem povinnost uloženou mu zvláštním opatřením. V případě žalobce je zjevné, že je zranitelnou osobou ve smyslu § 46a odst. 3 zákona o azylu, neboť je

starší 65 let. V žalobou napadeném rozhodnutí je však výslovně uvedena informace opačná, že žalobce není zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, tedy není osobou starší 65 let. Uvedený závěr v žalobou napadeném rozhodnutí neodpovídá skutkovým okolnostem případu. Žalovaný se pak nikterak nevypořádal s otázkou existence podmínek pro zajištění zranitelné osoby.

Dále žalobce namítal, že v jeho případě nebyl naplněn zákonný důvod zajištění uvedený v žalobou napadeném rozhodnutí tedy, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Zdůraznil, že zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu představuje zásah do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu. Ustanovení, na základě kterých dochází k zásahu do základních práv jednotlivce, je vždy potřeba dle žalobce vykládat restriktivně. Vymezením pojmu veřejný pořádek se ve své judikatuře věnoval Nejvyšší správní soud. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, kde je uvedeno, že *„za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“* V uvedeném rozsudku měl Nejvyšší správní soud rovněž zdůraznit, že nestačí pouhé porušení práva, ale musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba dotýkající se zájmu společnosti. Žalobce trval na tom, že z žalobou napadeného rozhodnutí žádným způsobem nevyplývá, jaké základní zájmy společnosti měl žalobce svým jednáním ohrozit, ani to, v čem žalovaný spatřuje skutečnost, aktuálnost a závažnost tohoto ohrožení. V této skutečnosti spatřuje žalobce deficit žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k ustanovení § 68 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), což dle jeho názoru způsobuje nepřezkoumatelnost předmětného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný pouze poukazuje na jednání, jehož se žalobce dopustil, s tím, že toto jednání zakládá důvodnou obavu, že žalobce může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek nelze dle žalobce považovat za dostatečné ve smyslu § 68 správního řádu. Chybí zde dle žalobce jakékoliv hodnocení povahy a stupně nebezpečnosti jednání žalobce, které dle žalovaného zakládá důvod se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný dle žalobce nikterak nezduvodňuje, v čem konkrétně by údajné ohrožení veřejného pořádku mělo spočívat. Dále žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 16.12.2013, č.j. 5 Azs 17/2013-22, ze dne 5.2.2014, č.j. 1 Azs 21/2013-50, ze dne 16.4.2015, č.j. 7 Azs 71/2015-31 a ze dne 10.3.2016, č.j. 5 Azs 2/2016-30), ze které dle jeho názoru vyplývá, že samotný nelegální pobyt cizince, byť ve spojení s nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Vzhledem k tomu, že žalovaný kromě nelegálního pobytu neuvádí žádné další skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že žalobce může v případě jeho propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců představovat hrozbu pro veřejný pořádek, žalovaný dle žalobce nedostatečným způsobem odůvodnil naplnění podmínek pro zajištění žalobce podle § 46a zákona o azylu.

Žalobce dále zdůraznil, že podmínkou pro možnost zajištění cizince dle § 46a je nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu. Dle žalobce se však s touto otázkou žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal. Aby mohlo být rozhodnutí o nemožnosti uložení žádné z alternativ zvláštních opatření považováno za přezkoumatelné, je dle žalobce nutné, aby se správní orgán vyjádřil ke každé z alternativ a uvedl, z jakého důvodu nelze danou alternativu uplatnit. Žalovaný se dle žalobce spokojil

pouze s konstatováním, že žalobce používal falešnou identitu a nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 9 Asz 192/2014, kde bylo konstatováno, že za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, je zásadně vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto zajištění. Odkaz na výše uvedený rozsudek je dle žalobce zcela nepřipadný, neboť tento rozsudek se týká zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb. režim zajištění žalobce však spadá pod zcela jiný režim zákona o azylu, který stanovuje odlišné důvody zajištění cizince a zároveň jiné alternativy k zajištění. Dle žalobce je možnost uložení zvláštního opatření limitována pouze v případě, že žalobce v minulosti porušil povinnost uloženou mu zvláštní opatřením. V ostatních případech je vždy nutno zkoumat možnost uložení zvláštního opatření a závěr tohoto přezkumu je nutno řádně zdůvodnit.

Dále žalobce namítal, že není dostatečně odůvodněna délka trvání jeho zajištění. Žalovaný se totiž zabýval maximální délkou doby zajištění, namísto stanovení lhůty přiměřené. Žalobce trvá na tom, že doba trvání zbavení svobody nesmí přesáhnout přiměřenou lhůtu nezbytnou pro dosažení sledovaného cíle. V rozhodnutí tedy nemá být uvedeno, jak dlouho je možné žalobce držet v zařízení, ale jak dlouho je nezbytné jej držet v zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení sledovaného cíle. Dle žalobce skutečnost, že řízení o mezinárodní ochraně bude v první instanci trvat přibližně 110 dnů, není relevantním argumentem pro závěr, že žalobce má být zajištěn právě oněch 110 dnů. Délka zajištění činí na žalobce dojem účelovosti. Dle jeho názoru byla délka zajištění stanovena tak, aby mohl být žalobce v zařízení pro zajištění cizinců co nejdelší dobu. Takový postup považuje žalobce za nezákonný.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný trval na tom, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej jeho úvahy vedly. Dále žalovaný zrekapituloval průběh pobytu žalobce na území České republiky, v dalších státech EU a průběh správního řízení. Žalovaný uvedl, že má za prokázané, že propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat pokračování v nerespektování právního řádu, jelikož žalobce právní předpisy porušoval, když neoprávněně pobýval na území České republiky a dalších států EU. Žalovaný zdůraznil, že v případě žalobce se nejedná o prostý nelegální pobyt, nýbrž o nelegální pobyt po uložení předcházejících správních vyhoštění, které žalobce nerespektoval. Žalovaný trval na tom, že chování žalobce je podřaditelné pod pojem narušení veřejného pořádku ve smyslu § 46a zákona o azylu. V tomto směru poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 2.12.2015, č.j. 20 A 8/2015-43. Nerespektováním správních vyhoštění žalobce mařil vůli správních orgánů. Zdůraznil rovněž, že zajištění cizince v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu představuje institut preventivní povahy, kdy jeho aplikace vychází z pravděpodobnostních závěrů o nebezpečí pro veřejný pořádek, které žalobce v budoucnu může představovat, a to v kontextu s jeho dosavadním chováním. Prokázané závadové jednání

žalobce v minulosti je dle žalovaného silným argumentem pro zajištění v zařízení pro zajištění cizinců.

Žalovaný dále trval na tom, že se dostatečně zabýval možnostmi uložení zvláštních opatření, nicméně dospěl k závěru, že by uplatnění těchto opatření nebylo dostatečně účinné, a to zejména vzhledem k tomu, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky, když bylo prokázáno, že žalobce nerespektoval svou povinnost vycestovat z území ČR po uložení správním vyhoštění.

K námitce týkající se stanovené doby zajištění žalovaný zdůraznil, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, které svědčí pro závěr žalovaného, že zajištění po dobu 110 dní je zcela přiměřené. Těmito okolnostmi jsou předpokládaná délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu, neochota vycestovat z území České republiky, řízení o správním vyhoštění. Výčet těchto okolností považuje správní orgán za zcela dostačující a plně vystihující důvody přijatého řešení. Dále poukázal na skutečnost, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem. Současně žalobce poukázal na skutečnost, že v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 4 a 5 zdůvodnil, že vzhledem k namítané špatné ekonomické situaci v zemi původu a nedostatku pracovních příležitostí, nelze jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítnout jako zjevně nedůvodnou a bude nutné ji posoudit ve standardní délce azylového řízení, a to i přes to, že jeho žádost je předběžně hodnocena jako účelově podaná.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Primárně se soud zabýval otázkou, zda se v případě žalobce jedná o zranitelnou osobu a v případě, že ano, zda se žalovaný řádně zabýval splněním podmínek pro zajištění zranitelné osoby.

V ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu je uvedeno, že pro účely tohoto zákona se rozumí zranitelnou osobou mimo jiné i osoba starší 65 let.

Žalobce se narodil dne ... Ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí mu tedy bylo přes 68 let. Jednalo se tedy o osobu starší 65 let a mělo proto s žalobcem být nakládáno jako se zranitelnou osobou. Žalovaný však zcela v rozporu se skutkovým stavem v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 4 dospěl k závěru, že žalobce není zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.

V ustanovení § 46a odst. 3 zákona o azylu je uvedeno, že jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o jeho zajištění, pouze pokud je starší 18 let a porušil opakovaně závažným způsobem povinnost uloženou mu zvláštním opatřením.

Z uvedeného ustanovení jednoznačně vyplývá, že cizince, který je zranitelnou osobou, lze zajistit postupem dle § 46a odst. 1 zákona o azylu pouze za zcela specifických podmínek. Žalovaný se však v žalobou napadeném rozhodnutí nikterak otázkou splnění těchto specifických podmínek pro možnost aplikace zajištění žalobce jako zranitelné osoby nezabýval, neboť jej v rozporu se zcela zjevným skutkovým stavem nepovažoval za zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. V této skutečnosti spatřuje soud nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s.

Vzhledem k výše shledané nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí považuje soud za nadbytečné zabývat se dalšími námitkami, které se týkají důvodů zajištění žalobce, možnosti využití zvláštních opatření a délky jeho zajištění, a to právě s ohledem na nutnost existence zcela specifických podmínek, které by musely být naplněny, aby vůbec žalobce mohl být postupem dle § 46a odst. 1 zákona o azylu zajištěn.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost a dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Žalobce byl v projednávané věci plně úspěšný, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 8 228,- Kč, která se skládá z částky 6 200,- Kč za dva úkony právní služby po 3 100,- Kč poskytnuté právním zástupcem Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. [převzetí věci a podání návrhu podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2013,], z částky 600,- Kč za s tím související dva paušály po 300,- Kč a z částky 1 428,- Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 4. srpna 2016

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová